

Márk 11, 15-19

Kedves Igehallgató Testvérek!

Micsoda bosszúság a XXI. század embere lemaradt erről a történetről, pedig lelki fülünkkel, szemünkkel látjuk, olvassuk, halljuk a tudósításokat a Jeruzsálem Pressből: „Botrány a Jeruzsálemi templomban. N. J (Názáreti Jézus) 33 éves Galileai, Názáreti lakos botrányt okozott, amikor a templom udvarán bántalmazni kezdte az eladókat és a vásárlókat. N. J-nek már korábban is volt összetűzése a templomi előljárókkal szombatnap gyógyításai és a megszokottól eltérő törvényt magyarázati miatt. A templomi hatóságok a jövőben fokozott figyelmet fordítanak a hasonló rendezavarások megelőzésére.”

Valóban furcsa és szokatlan ez a történet Jézusról, akivel kapcsolatban mindig türelmességet, békességet, lehajlást, segítő szándékot emleget a Biblia. De ahány emberrel, ahány csoporttal találkozunk, annyi képpen kell neki is viselkednie, annyi képpen kell segítenie az embereken. S miközben Jézusnak az élettisztító szándéka, a személye változatlan - mert tegnap, ma és mindörökké ugyanaz -, aközben az ember a bűneiben és gonoszságában Istentől való elrugaszkodottságában hihetetlen változatosságokat tud felmutatni. Éppen ezért Jézus amikor látja, hogy valakinek keményebb szóra van szüksége, akkor keményebb szót alkalmaz, amikor simogatásra van szüksége, akkor simogat. Valakinek elég annyit mondani: „Kövess engem”, és máris megváltozik az élete. Van olyan is, aki Jézusnak a példázatából talán ma is magára ismer. Jézus is mondja: vannak olyanok is, akinek hogyha a halottak közül feltámadna valaki, akkor is hiába beszélne az ember, annak sem hinnének. És van, akinél asztalokat és székeket kell borongatni, mint a mai történetben.

Jézusnak ez is, az is, mindenféle eszköz a kezében volt, miközben Ő maga az Atya eszköze volt ebben a világban. Ő mindig küldetést teljesített. Amikor csecsemőként megszületett, és elkezdődött evilági pályafutása, onnantól kezdve a Gecsemáné kert lelki kinkeservéig küldetését teljesítette. És a Heródes előtti némaságtól a templomtisztítás zűrzavaráig. Abban a mozdulatban, amikor a halott fölé hajlik, és leborul, ugyanúgy a küldetés teljesítése van, mint a Golgotai keresztre való felfeszítésében, felemeltetésében.

Jézus orvosként, tisztítóként jött ebbe a világba. Azért, hogy minden szennyest megtisztítson. Minden szennyest, minden bűnöst a neki való módon, a neki megfelelően. Mint ahogy nekünk sem egyformán szól az Ige, nekünk sem egyformán vallható meg a hitünk és nem egyforma a Krisztus képünk, az Isten képünk, ugyanúgy a módszerek is különböznek. Sokan hittek Jézusnak, elfogadták az Isten örök országáról szóló bizonyágtételt. Aztán voltak olyanok, akik nyilván bosszankodtak, mert az ő pénzváltó asztalukat, meg a galambárosok székeit, a munkaeszközeiket semmisítette meg Jézus. Nem tudom, hogy ők visszamentek-e másnap, vagy milyen módon gondolkodtak erről az esetről. Lélekbe vették-e, vagy pedig bosszankodtak, hogy bevétel kiesés történt. Aztán vannak főpapok, írástudók, akik - már itt azt olvassuk, hogy - azon fondorkodtak, hogyan lehetne Jézust teljes mértékben kivonni a forgalomból, kivonni a tömegeből, elpusztítani. A nép pedig, mert nyilván ilyenek is voltak, rohanva, egymást taposva ment, hogy a lehulló pénzérmet összeszedje. Minden típusból van ma is. Van, aki küzd, tapos, van, aki elgondolkozik, van, aki követ, van, aki közömbös.

Hogyan hat ránk ez a történet ma? Ki milyen üzenetet fejt ki ebből a történetből? János evangéliumát hívjuk segítségül, mert János még azt is megemlíti, hogy Jézus kötélből font korbácsot csinált és ezzel verte ki a galambárosokat, vásárolókat, adókat és vevőket a templomból. Előttünk a kérdés: „Mi mai keresztyének úgy általában a korbács melyik oldalára helyeznénk magunkat. Melyik végére?” Ott, ahol fáj, vagy ott, ahol ütni lehet? Hova tennéd magad, Kedves Testvérem? Eszembe jut egy teológiai vizsga esete, amikor a professzor azt kérdezte a vizsgázótól, hogy van-e a Bibliában szó szórólapátról. Azt mondja a vizsgázó: ha már így tetszik kérdezni, professzor úr, akkor biztos van. Ebből kiindulva, ha megkérdeznénk, melyik oldalára tennéd magadat, Kedves Testvérem, az ostornak a csapós végére vagy a fogós részére, akkor, ha már így kérdezzük, akkor illenék úgy válaszolni, bizony a bűnök miatt a fájós részére kell tennünk magunkat. Oda ahol ütött, lecsapott a kötél. De őszintén szólva sokkal gyakrabban helyezük magunkat a másik oldalra. Vehemens, világot büntető keresztyéneket ismerünk. Szigorú, összevont szemű hitörzöket. Olyanokat, akik felekezettől függetlenül Isten nevében ítélnék és bélyegeznek meg sokakat. Akik vallásos buzgalomukban akár még Jézus is kilöknék a templomból. Sőt tanácsokat adnának neki, hogy ha már egyszer templomot tisztít, akkor hogyan tisztítson rendesen. „Ne csak a galambárosokat Uram, ne csak a pénzváltókat, Édes

Jézus, ostorozd a szenvedély betegeket is, a hitelent is, azt is, aki nem jár templomba, és azt is, aki jár. Ostorozzad őket, adjad nekik Uram, bőséggel a csapásokat!” Lehet mindannyiunknak hirtelen most megjelenik egy kép a szemünk előtt, hogy kire tudnánk még ostorcsapást mérni. „Adjad nekik Uram!”

Bizony vakbuzgó hitünk sokszor elég a gyűlölködésre, de kevés a szeretetre. A vallásosságunk olykor-olykor elég az ítéletésre, de kevés a felmentésre. És a könyörtelen kegyesség képes a szent haragra, de a megbocsátáshoz igen kevés. Ez a történet Jézus Krisztus által, az Ő történetéből elindulva, hitbéli alázatra szólít bennünket. Úgyhogy csak óvatosan a korbácsfonással Testvérek, csak óvatosan a szent csapkodással, mert Jézus is csak egyszer élt vele e világi létében! És ahogy tudjuk is, Ő maga mondja, a tanítvány nem lehet nagyobb a mesterénél. Hát mi se akarjunk csapkodni többször, mint ahányszor ő csapkodott.

Kire haragszik Jézus? Kik azok, akik ennyire felbosszantották őt? Azt olvassuk, hogy azokra, akik adnak és vesznek, azokra, akik pénzt váltanak, illetve azokra, akik állatokat árusítanak. Arra az egész intézményesített rendszerre, az egészre, amit ott látott a templom udvarán. Őrájuk haragszik. Ómiattuk tér el a szokott bizonyágtételi módtól. Kik is voltak ezek, akik Jézust ennyire elszomorították és felbosszantották?

A pénzváltók olyan érméket váltottak át a templom udvarán, amelyeken nem volt rajta a császár képe, mert a templomban és a templom környékén nem lehetett olyan pénzt használni amin a római császárnak bármiféle jele volt. A pénzt, amit igen fontosnak tartottak, Jézus most a földre szórja. Amit az ember, emberileg gyűjtött, azt Ő könnyedén eldobja. Eszünkbe jut és eszünkbe kell, hogy jusson, amit mond „aki nem velem gyűjt, az tékozol” Tékozlás volt ott a templom udvarán. Érdemes elgondolkozni ki mit gyűjt, és ki mennyit tékozol az Isten nélkül, manapság.

Aztán ott voltak a galambárosok és egyéb állatokat áruló eladók. Szintén a távolról érkező zsidóságot segítették abban, hogy ne kelljen otthonról elhajtani az áldozati állatokat és meg lehetett venni a templomudvarban kinek-kinek pénztárcája szerint a kis verébtől a bárányig bármit. Csak amikor jöttek az ünnepek, akkor ez tömeg sokszorosára duzzadt, és ahogy nőtt a zsidóság, az alkudozás zaja, úgy sodródott messzebb és messzebb az Isten akaratától és szándékától ez a templomi közösség. Volt itt áldozati állat töménytelen mennyiségű, de nem volt lélek és őszinte bűnbánat. Ez az, amit, Jézust és már annak idején Ézsaiás prófétát is szent haragra buzdította. Így olvassuk Ézsaiás könyvében, mintha csak Jézus történetére vonatkozna. Isten kérdezi: „Mit kezdjek, a sok véres áldozattal Elegendem van az égőáldozati kosokból, a hizott marhák kövérjéből! A bikák, bárányok és bakok vérében nem telik kedvem. Ki kívánja tőletek, hogy eljőjjetek, hogy megjelenjeteek előttem, és tapossátok udvaromat? Ne hozzatok többé hazug áldozatot, még a füstjét is utálok! Mossátok tisztára magatokat!” Azaz igaz bűnbánattal jőjjetek és találjátok meg a bűnbocsánatnak az igaz útját.

Ezért mondja Jézus is: rablók barlangjává cseréltétek azt, ami az imádság háza volt. A házat barlanggá tettétek, az imádságot rablással helyettesítettétek. Az élet helyett a halált választottátok. Mert a tömeg, az eladók, a vásárlók pontosan ezt tették. A szent helyet megfosztották szentségétől, Istennek való elkülönítettségétől. De ugyancsak - és ez még tragikusabb - ezek az emberek önmagukat fosztották meg a szenttel való közösségtől, merthogy valójában nem Istennek az érdeke az, hogy a jeruzsálemi, a túrkevei vagy bármely más templomban minden szép és ékes rendben történjen, hanem a mi érdekünk, az embereké. Nekünk adta ezt az ajándékot a mindenható Isten és valljuk, hisszük, tartjuk ma is, hogy az imádság háza lehet minden egyes templom. A mi gazdagságunk, hogy mi magunk is Istennek adhatunk szállást. A mi kiváltságunk, hogy törekeny cserépedényként mégis templomok lehetünk az Isten kezében, mi itt Túrkevén, és ki-ki a maga helyén, ahol hallgatta Isten igéjét. Felfogjuk-e ezt, amikor hétköznapijainkban olyan sok mindennel szennyezzük, romboljuk, pusztítjuk az Isten élő templomát, azaz magunkat. Nem becsüljük a Lelket, aki bennünk szeretne lakni.

De jó volna Őhöz menni, naponta megtisztulni és megtisztíttatni Átala, hogy nehogy ostorral, korbáccsal jöjjön az Úr Jézus Krisztus tisztítani, hanem jöhessen szelíd szóval. Legyen nekünk elég annyi, hogy Kövess engem! Kicsik és felnőttek, távollévők és a közelben járók. De jó volna ezt megszívlelni! De jó volna az Istent úgy hallgatni, hogy az ige, a szó, ne csak a fülemig, hanem a lelkemig érjen.

Azt olvassuk a történet végén, hogy Jézus kimegy a városból. Mondhatnánk hagyta, hogy hadd aludjon mindenki egyet erre a súlyos történetre. Hagyta, hogy mindenki lássa, honnan hová kell eljutnia. Mit mire kell használnia. És most rajtunk a sor hogy végiggondoljuk alaposan a hallottakat. Végiggondoljuk azt, hogy mihez kezdünk magunkkal, mihez kezdünk keresztyénységünkkel, gyermekeinkkel, időseinkkel. Mihez kezdünk a mi egész létünkkel, magyarságunkkal.

Aludjunk rá egyet. Gondoljuk át jól, és induljunk megfelelő módon, tiszta szívvel, őszinte lélekkel, ahogyan Jézus elvárja, ahogyan Ő eleve elgondolta. Emberként. Úgy leszel ember, ha Őhöz alkalmazkods. Hát így kezdjük el ezt az átgondolást most is, itt a gyülekezet közösségében a 234. dicséret az éneklésével. A 234. dicséret 3. versét énekeljük, és kérjük is Isten segítségét ahhoz, hogy ne csak halljuk a szót, hanem be is fogadjuk azt.